

Οι νεο-αποικιοκρατικοί πόλεμοι ως μέσο διαιώνισης του συστήματος μαζικής βίας: εξασφαλίζοντας την κοινωνική συναίνεση. (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε από το [αφρα](#) στις 20/05/25.

Περιεχόμενο

Οι νεο-αποικιοκρατικοί πόλεμοι ως μέσο διαιώνισης του συστήματος μαζικής βίας: εξασφαλίζοντας την κοινωνική συναίνεση.

✍️ Άδωνις Φλωρίδης

1. Ο πόλεμος δεν είναι απλώς μαζική βία. Είναι, κυρίως, ένα σύστημα που επιδιώκει τη διαιώνιση της μαζικής βίας. Οι πολεμοκάπηλοι νέο-αποικιοκράτες μπορούν να προκαλέσουν τους πολέμους, αλλά δεν μπορούν να τους διαιωνίσουν αν δεν υπάρχει η συγκατάθεση ή η σιωπή των κοινωνιών τους.

2. Για να εξασφαλίσουν τη συγκατάθεση ή/και τη σιωπή -και κατά συνέπεια αυτό το σύστημα μαζικής βίας- πρέπει να «πουλήσουν» έναν πόλεμο. Για να το κάνουν αυτό θα επιστρατεύσουν όλες τις αρχές της πολεμικής προπαγάνδας (που λίγο ή πολύ συμπίπτουν με τις στρατηγικές του μάρκετινγκ).

3. Βασικές αρχές της πολεμικής προπαγάνδας

α) **Η απόκρυψη του οικονομικού οφέλους** που θα έχουν κάποιοι από έναν πόλεμο. Δεν θα μας πουν τους πραγματικούς λόγους επίθεσης σε μια χώρα, σε μια περιοχή του πλανήτη, σε έναν λαό είτε είναι επειδή θέλουμε το πετρέλαιο, το αέριο, τους σπάνιους λίθους, τον ορυκτό πλούτο ή επειδή δεν γουστάρουμε τον τάδε ηγέτη, ο οποίος δεν μας εξυπηρετεί και θέλουμε να τον ανατρέψουμε κ.ο.κ. Για να πειστούν οι κοινωνίες πρέπει να βρεθεί ένας «ευγενής» σκοπός, να επικαλεστούν δυτικές, ενίοτε ουμανιστικές, αξίες: «πολεμούμε το κακό», «είμαστε οι καλοί κι αυτοί είναι οι κακοί», «υπερασπιζόμαστε τις αξίες μας, τη δημοκρατία, τα ατομικά δικαιώματα», «τη βασισμένη σε κανόνες τάξη» (χωρίς να μας λένε ποτέ ποιοι είναι αυτοί οι κανόνες), «πολεμούμε την τρομοκρατία», στην ανάγκη τη δημιουργούμε με άμεση ή έμμεση ανάμειξη, γιατί η τρομοκρατία είναι ένα πολύ καλό selling point ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου, ανακαλύπτουμε ή δήθεν ανακαλύπτουμε όπλα μαζικής εξόντωσης κ.ο.κ.

Η υποκρισία του πομπού, που αποκρύπτει τους πραγματικούς λόγους προβάλλοντας άλλους, και η υποκρισία του δέκτη, που αποδέχεται τους μη πραγματικούς λόγους ως πραγματικούς, γνωρίζοντας ότι είναι ψέματα, είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο αναπτύσσεται η δυναμική του συστήματος. (Σημ.: Ένας από τους ελάχιστους που ξεκάθαρα λέει ότι ο τάδε τόπος έχει τον τάδε και τάδε πλούτο και τον θέλουμε δικό μας -αναφερόμενος για παράδειγμα στη Γροιλανδία- είναι ο Τραμπ. Προς το

παρόν, δεν έχει επιδιώξει να την αποκτήσει με βίαιο τρόπο ή με πολεμικά μέσα και, αν το επιδιώξει μελλοντικά, μάλλον θα είναι πολύ δύσκολο να κερδίσει την κοινωνική συναίνεση).

β) Η απόκρυψη ή αναθεώρηση της ιστορίας. Οι χώρες που προκαλούν τους πολέμους αυτούς συμπίπτουν σχεδόν απόλυτα με τις ιστορικές αποικιοκρατικές δυνάμεις, οι οποίες για αιώνες σκόρπισαν σε όλο τον πλανήτη τη δυστυχία, την πείνα, τη δουλεία, τον θάνατο. Προκάλεσαν συνειδητά μέσα από τη τακτική του «διαίρει και βασίλευε» άπειρες συγκρούσεις και διαμάχες, πολλές από τις οποίες κρατούν μέχρι σήμερα. Ως εκ τούτου, για να μπορέσει πλέον να πουληθεί ένας πόλεμος στον «πολιτισμένο» κόσμο, πρέπει η ιστορία της αποικιοκρατίας να αποκρυφτεί, να σταματήσει να είναι ορατή, να ξεπλυθεί η βαρβαρότητά της, να μην λειτουργεί ως το βασικό εργαλείο ιστορικής ανάλυσης των τρεχόντων γεγονότων. Η πρόκληση και ενθάρρυνση proxy πολέμων, όπου άνθρωποι μακρινών και εν πολλοίς αδιάφορων για τον «πολιτισμένο» κόσμο περιοχών σκοτώνονται μεταξύ τους προς όφελος τρίτων, εξακολουθεί να είναι η προσφιλή τακτική κυρίως των Η.Π.Α.

Βέβαια μετά το Βιετνάμ, δεν τους παίρνει διαφορετικά. Η έγνοια τους δεν είναι αν χάνονται ανθρώπινες ζωές, αλλά να χάνονται «American lives». Κάπου εδώ, πρώην χαρακτηρισμένοι ή και επικυρηγμένοι ως «τρομοκράτες» με ιστορικό αποκεφαλισμών παιδιών γίνονται καλά παιδιά ή αντίθετα, πρώην «αγωνιστές της ελευθερίας» γίνονται τρομοκράτες.

γ) Η δαιμονοποίηση. Δεν λένε ότι θα επιτεθούμε σε μια χώρα ή ένα λαό επειδή είναι όλοι κακοί. Αυτό δεν θα γινόταν πια αποδεκτό από τις κοινωνίες της δύσης. Ακόμα και στην περίπτωση της Παλαιστίνης όπου το Ισραήλ κατέβαλε και καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες να μας πείσει ότι όλοι οι Παλαιστίνιοι είναι τέρατα τρομοκράτες – και για αυτό εξάλλου βομβαρδίζει αδιάκριτα τους πάντες – αυτό δεν δουλεύει. Μόνο αν κάποιος είναι ηλίθιος ρατσιστής μπορεί να πιστέψει κάτι τέτοιο (και δυστυχώς είναι πολλοί ανάμεσα μας και αυξάνονται). Αυτό που θα πουν είναι ότι θα επιτεθούμε στον τάδε ηγέτη επειδή είναι δικτάτορας, στην τάδε ηγεσία επειδή είναι τρομοκράτες, επειδή είναι τέρατα, επειδή έχουν φοβερά όπλα, επειδή θέλουν να μας καταστρέψουν ή επειδή σε ένα φαντασιακό μέλλον θα μας επιτεθούν κ.ο.κ.. Για να πείσεις για αυτό χρειάζεσαι βέβαια και ένα παραμύθι να το υποστηρίξεις. Το παραμύθι με τα βρέφη στις θερμοκοιτίδες στο Κουβέιτ στον πρώτο πόλεμο του κόλπου και το παραμύθι με τα βρέφη στους φούρνους στη Παλαιστίνη είναι καλά παραδείγματα.

δ) Το να παρουσιάζεις πάντα ως το θύμα ή ότι υπερασπίζεις το θύμα ή αυτόν που παρουσιάζεται ως το θύμα. Για να στηριχθεί η μίζερη και αναξιοπρεπής αυτή στάση και να πειστούν οι δυτικές κοινωνίες, χρειάζεται η δημιουργία ενός αφηγήματος. Το καλύτερο παράδειγμα βέβαια είναι αυτό του Ισραήλ. Ποτέ το Ισραήλ δεν επιτέθηκε σε κανένα. Είναι πάντα το θύμα και πάνω σε αυτό έχει στηθεί ένα αφήγημα που φτάνει μέχρι τη Βιβλική μυθολογία.

ε) Το μονοπώλιο του αφηγήματος. Σε κάθε σύγκρουση στην ιστορία του ανθρώπου υπάρχουν πάντα περισσότερες από μία αλήθειες ή πιο σωστά αφηγήματα. Ο σκεπτόμενος άνθρωπος θα ακούσει και θα ερευνήσει πριν καταλήξει στα δικά του συμπεράσματα. Για να πουλήσει όμως ένα πόλεμο σε κοινωνίες υποτίθεται πολιτικά και πολιτισμικά ευαίσθητες, με τα χιλιάδες πανεπιστήμια και δεξαμενές γνώσεις, η νέο-αποικιοκρατία χρειάζεται α) να ελέγχει απόλυτα το δικό της αφήγημα β) να αποκλείει την πρόσβαση σε άλλα αφηγήματα επικαλούμενη μια τάχιστα προστασία από την παραπληροφόρηση ή την προπαγάνδα του «εχθρού».

Παρόλο που στην εποχή των ΜΚΔ τα πράγματα έχουν γίνει πολύ πιο δύσκολα, η συζήτηση στη δημόσια σφαίρα για τη πιθανότητα έστω το άλλο αφήγημα να έχει κάπου δίκαιο είναι από ανύπαρκτη ως απαγορευμένη. Τονίζω το απαγορευμένη για να το σκεφτώ ξανά μια άλλη φορά.

Η δημοκρατικότητα στον διάλογο επιτρέπεται να εκφράζεται μόνο μέσα στο πλαίσιο του καθ' ημάς αφηγήματος. Το νέο-αποικιακό αφήγημα επιτρέπει ερωτήματα του τύπου: πως θα σταματήσουμε ένα

πόλεμο, πως θα βοηθήσουμε στον ανθρωπιστικό τομέα, ίσως θα πρέπει να γίνουν οι τάδε συμμαχίες ή/και διπλωματικές κινήσεις κλπ. Δεν θα επιτρέψει όμως ποτέ το ερώτημα: γιατί η τάδε χώρα στη μια άκρη της γης έχει στρατεύματα σε μια άλλη χώρα στην άλλη άκρη της γης, χωρίς μάλιστα να τους έχει προσκαλέσει κανείς. Γιατί η τάδε χώρα απειλεί με θεούς και δαίμονες μια ξεσηκωμένη αποικία της. Δεν πρόκειται ποτέ να προβληθεί από τα καθεστωτικά ΜΜΕ άλλο αφήγημα από αυτό που εξυπηρετεί τον σκοπό της διαιώνισης της κυριαρχίας του συστήματος μαζικής βίας.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2025](#), [αφρα](#), [Κοινότητα Αγώνα \(Ομάδα\)](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:afoa:neocolonial>

Last update: **2025/08/01 09:54**

